HAROLD PINTER

İHANET - OYUN

Çeviren: Tuncay Birkan

KABALCI

KAFALCI

Çağdaş Tiyatro dizimizde, çağımızın en önemli bir kaç oyun yazarından biri olan Harold Pinter'in 1970'lerin ortalarında yazdığı çarpıcı oyunu, ***İhanet***'i sunduğumuz için kıvançlıyız.

İhanet, hayatları temel bir yalana dayanan, hatta bu yalan açığa çıktığında kurdukları aşk ve dostluk ilişkilerinin boşluğunu hissetmelerine rağmen, derinden sarsılacak kadar bile sahicilikleri kalmamış üç kişinin öyküsü. Basit bir ***İhanet*** anlatılıyor görünüşte, ama modern toplumlardaki gerçekdışılığın insan ilişkilerini de yalana çevirmesinin dramatik bir anlatımı diye de okunabilir.

Pinter, bu oyunda kronolojik düzeni tersine çevirerek ve Sinematografik bir kurgu tekniği kullanarak **Tiyatro**'da zaman anlayışına yepyeni bir bakış getiriyor.

Harold Pinter

İHANET

KABALCI YAYINLARI : 14

Oyun Dizisi : 4

Türkçe Birinci Basım: Mayıs 1992

□

Kapak Düzeni : Ebru Grafik

□

Kapak Filmleri : Ebru Grafik

□

Kapak Baskısı : Çetin Ofset

□

Dizgi: Sarmal Dizgievi

□

Baskı: Yaylacık Matbaası

□

Cilt: Temuçin Mücellithanesi

Başmusahip Sok. Talas Han 16/5 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 63 05
Fax: 526 84 55

HAROLD PİNTER

İHANET

Çeviren:

Tuncay Birkan

İstanbul

YAZAR HAKKINDA

1930 yılında doğan İngiliz oyun yazarı, senarist, şair, tiyatro yönetmeni ve aktör Harold Pinter çağımızın oyun yazarları arasında seçkin bir yere sahiptir. **The Room** (1957; Oda) ve **The Birthday Party** (1958; Doğum günü Partisi) gibi ilk oyunlarında bile, eleştirmenlerin sonradan "Pintervari" gibi bir sıfat yaratmalarına yol açan kendine özgü tiyatro teknikleri ve temalara yer vermiştir. Bu Pintervari sözü, sabit bir mekanda geçen, neden o denli tuhaf davrandıklarını ne seyircinin ne de kendilerinin anlayabildiği, ancak bu davranışlarıyla insan ilişkilerindeki örtük şiddeti açığa vuran ve denetimli bir psikolojik tedirginlik atmosferi yaratan az sayıda karakterin yer aldığı oyunları tanımlamak için kullanılır. Bu "tehlikeli komediler"in muğlaklığa varan çok anlamlılığı ve gizemli yapısı kimilerince övülürken kimilerince yerilmiş, ama Pinter'in karmaşık ve olağanüstü güzellikteki dil kullanımı başarısında temel bir faktör olmuştur.

The Birthday Party, Pinter'in profesyonel tiyatrolar tarafından sahneye konan ilk oyunuydu. Oyun çok kısa bir süre oynayabildi, eleştirmenlerden çok sert eleştiriler almıştı, hatta bir tanesi oyunu saçmalık ölçüsünde karanlık bulmuştu. İki yıl sonra Pinter'in ikinci uzun oyunu **The Caretaker** (1960; Kapıcı) sahnelendiğinde hem seyirciler hem de eleştirmenler tarafından, kısmen görece daha gerçekçi ve eğlenceli bir atmosferi olduğu kısmen de karanlık üslubunun sanatının bütünsel bir unsuru olduğunun farkına varıldığı için başarılı bulundu. Sık sık en önemli yapıtı olduğu ileri sürülen **The Homecoming** (1965; Yuvaya Dönüş)'in oynanmasından sonra ise Pinter'den artık büyük bir tiyatro yazarı olarak söz edilmeye başlandı. O zamandan beri tiyatro, sinema, radyo ve televizyon için bir dizi önemli yapıt üretti; büyük sinema yönetmeni Joseph Losey'le birlikte çalışıp **The Servant** (Genç Hizmetçiler), **The Accident** (Kaza Gecesi) ve **The Go-Between** (Arabulucu) filmlerinin senaryosunu yazarak, sinema çevresiyle uzun yıllar boyunca sürdüreceği bir ilişkiye girdi; John Fowles'un **Fransız Teğmenin Karısı** (1981) adlı romanını, Marcel Proust'un **Yitik Zamanın Ardında** başlıklı dev roman dizisini (Yapımcı şirketle çıkan bir anlaşmazlık sonucu bu büyük proje gerçekleştirilemedi, film çekilmedi) ve birazdan okuyacağınız, kendi oyunu **İhanet**'i sinemaya uyarladı.

Pinter'in ilk yapıtları, İngiliz yazarların Öfkeli-Genç-Adamlar denilen kuşağının etkin olduğu bir dönemde yazılmıştı. Bu yazarların (Osborne, Wesker, Arden.) yapıtlarında tipik olarak işçi sınıfından kişilerin içkapatıcı ortamlarda maddi zorluklarla ve yoğun bir düşkırıklığıyla dolu hayatları konu ediliyoru. 1950'li yıllar aynı zamanda Beckett'in **Godot'yu Beklerken** ve Ionesco'nun **Sandalyeler** gibi oyunlarının dahil edildiği Uyumsuz Tiyatro adı verilen, felsefi bir nihilizmi dışavuran ve gerçekçi karakter psikolojisini ve natüralist tiyatronun neden-sonuç ilişkilerine dayanan olayörgüsünü bir kenara bırakan yeni bir tiyatro akımının ortaya çıkmasına da sahne olmuştu. Eleştirmenler, Pinter'in oyunlarının bu iki akımın özgün bir bileşimi olduğuna dikkat çekerler.

Pinter'in diğer önemli oyunları şunlardır: **The Dumb Waiter** (1957; Gitgel Dolap), **A Slight Ache** (1958; İnce Bir Sızı), **The Collection** (1961; Yeni Modeller), **Old Times** (1971; Eski Günler), **No Man's Land** (1978; Issız Topraklar), **The Hothouse** (1982; Limonluk), **A Kind of Alaska** (Alaska Gibi Bir Yer) ve **The Mountain Language** (Dağ Dili)'dir.

SIMON GRAY'E

KARAKTERLER

Emma
Jerry
Robert
Bir Garson

1977'de Emma 38, Jerry ve Robert 40 yaşındadırlar.

İhanet ilk olarak the National Theatre tarafından Londra'da, 15 Kasım 1978'de şu kadroyla oynandı:

EMMA	Penolope Wilton
JERRY	Michael Gambon
ROBERT	Daniel Massey

Sahne Tasarımı: John Bury
Yönetmen: Peter Hall

İhanet ara vermeden ya da Dördüncü Sahne'den sonra bir ara verilerek oynanabilir.

H.P.

1977

BİRİNCİ SAHNE

Bar. 1977. İlkbahar.

Öğle.

EMMA köşedeki bir masada oturmaktadır. JERRY kendisi için bir şişe bira, onun için de bir bardak şarapla birlikte masaya yaklaşır.

Oturur. Gülümserler, konuşmadan kadeh tokuşturup içerler.

JERRY arkasına yaslanıp EMMA'ya bakar.

JERRY – Eee...

EMMA – Nasılsın?

JERRY – Gayet iyi.

EMMA – İyi görünüyorsun.

JERRY – Aslında o kadar da iyi değilim.

EMMA – Niye? Ne oldu?

JERRY – Akşam içkiyi biraz fazla kaçırmışım.

Bardağını kaldırır.

Şerefe.

İçer.

Sen nasılsın?

EMMA – İyiyim.

Barı kolaçan eder, JERRY'ye döner.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

JERRY – Mmn. Çok zaman oldu.

EMMA – Evet.

Bir an.

Geçen gün seni düşündüm.

JERRY – Aman Allahım. Neden?

EMMA güler.

JERRY – Neden?

EMMA – Bazen geçmişi düşünmek güzeldir. Öyle değil mi?

JERRY – Tabii.

Bir an

Nasıl gidiyor?

EMMA – Eh, fena değil.

Bir an

Görüşmeyeli ne kadar zaman oldu biliyor musun?

JERRY – Valla buraya en son geldiğimde, ne zamandı?

EMMA – Hayır, onu kastetmiyorum.

JERRY – Ha, yalnız başımıza mı diyorsun?

EMMA – Evet.

JERRY – Iıı...

EMMA – İki yıl.

JERRY – Evet, ben de öyle düşünüyordum. Mmnn.

Bir an

EMMA – Uzun zaman.

JERRY – Evet. Öyle.

Bir an

Nasıl gidiyor? Galeri?

EMMA – Sence nasıl gidiyordur?

JERRY – İyi. Çok iyi, herhalde.

EMMA – Böyle düşünmene sevindim. Gerçekten de öyle. Hoşuma gidiyor.

JERRY – Şu ressamlar, komik herifler değil mi?

EMMA – Hiç de komik değiller.

JERRY – Yok yahu? Yazık.

Bir an

Robert nasıl?

EMMA – Onu en son ne zaman gördün?

JERRY – Aylardır görmüyorum. Niye bilmem. Neden?

EMMA – Ne neden?

JERRY – Neden onu en son ne zaman gördüğümü sordun?

EMMA – Hiiç, merak ettim. Sam nasıl?

JERRY – Judith demek istiyorsun.

EMMA – Öyle mi?

JERRY – Usulü hatırlasana. Ben sana kocanı sordum, sen de bana karımı sormalısın.

EMMA – Evet, tabii. Karın nasıl?

JERRY – Gayet iyi.

Bir an

EMMA – Sam... kocaman olmuştur

JERRY – Oldu. Çok uzun. Devamlı koşuyor. Uzun mesafe koşucusu. Zoolog olmak istiyor.

EMMA – Sahi mi? İyi. Ya Sarah?

JERRY – On yaşında.

EMMA – Tanrım? Tabii ya, o kadar olmuştur.

JERRY – Evet, öyle,

Bir an

Ned altı yaşında, değil mi?

EMMA – Hatırlıyorsun.

JERRY – Bunu hatırlamam doğal.

Bir an

EMMA – Evet.

Bir an

Yine de iyisin, değil mi?

JERRY – Ah... evet, tabii.

Bir an

EMMA – Beni hiç düşündün mü?

JERRY – Seni düşünmeye ihtiyacım yok.

EMMA – Yaa?

JERRY – Seni *düşünmeye* ihtiyacım yok.

Bir an

Her neyse ben iyiyim. Sen nasılsın?

EMMA – İyiyim, gerçekten. Gayet iyiyim.

JERRY – Çok güzel görünüyorsun.

EMMA – Sahi mi? Teşekkür ederim. Seni gördüğüme sevindim.

JERRY – Ben de. Yani seni gördüğüme.

EMMA – Arasıra düşünüyor musun beni?

JERRY – Arasıra düşünüyorum.

Bir an

Geçen gün Charlotte'ı gördüm.

EMMA – Aa, nerede? Bundan bahsetmedi.

JERRY – O beni görmedi. Sokaktaydı.

EMMA – Ama sen onu yıllardır görmemiştin.

JERRY – Tanıdım onu.

EMMA – Nasıl? Nasıl tanıyabildin?

JERRY – Tanıdım işte.

EMMA – Kime benziyordu?

JERRY – Sana.

EMMA – Yo, onun hakkında ne düşündün gerçekten?

JERRY – Sevimli olduğunu düşündüm.

EMMA – Evet. Çok... Olağanüstüdür. Onüç yaşında.

Bir an

Hatırlıyor musun... hani... onu kucağına alıp havaya atmış, sonra da yakalamıştın.

JERRY – Çok hafifti.

EMMA – Bunu hatırlıyor, biliyor musun?

JERRY – Yok yahu?

EMMA – Mm. Havaya atıldığını.

JERRY – Ne hafıza.

Bir an

Bizi... aramızda geçenleri bilmiyor, değil mi?

EMMA – Tabii ki hayır. Seni sadece eski bir dost olarak hatırlıyor.

JERRY – Doğru.

Bir an

Evet, o gün herkes oradaydı, kocan, karım, bütün çocuklar, hatırlıyorum.

EMMA – Hangi gün?

JERRY – Charlotte'ı havaya attığımda. Sizin mutfakta.

EMMA – Sizin mutfakta.

Sessizlik

JERRY – Sevgilim.

EMMA – Söyleme bu kelimeyi.

Bir an

Her şey...

JERRY – Çok eskide kalmış gibi.

EMMA – Öyle mi?

JERRY – Aynısından mı?

Bardakları alıp, bara gider. EMMA yerinde kalır. JERRY içkilerle geri döner, oturur.

EMMA – Geçen gün seni düşündüm.

Bir an

Arabayla Kilburn'den geçiyordum. Birden nerede olduğumu gördüm.Durup Kinsale yolundan döndüm ve Wessex Korus'na saptım. Evi geçtim ve elli metre kadar ileride durdum,

eskiden yaptığımız gibi, hatırlıyor musun?

JERRY – Evet.

EMMA – Evden insanlar çıkıyordu. Yola doğru yürüdüler.

JERRY – Ne tür insanlar?

EMMA – Şey... genç insanlar. Sonra ben de arabadan inip merdivenleri çıktım. Kapı zillerine, yani zillerin üstündeki isimlere baktım. Bizim ismimizi aradım.

Bir an

JERRY – Green.

Bir an

Göremedin, değil mi?

EMMA – Hayır.

JERRY – Artık orada olmadığımız için. Yıllardır gitmiyoruz oraya.

EMMA – Öyle, gitmiyoruz.

Bir an

JERRY – Casey'le birlikte olduğunu duydum.

EMMA – Ne?

JERRY – Casey. Onunla... birlikteymişsin.

EMMA – Nerden duydun bunu?

JERRY – Iıı... insanlar... konuşuyorlardı.

EMMA – Aman Tanrım.

JERRY – İşin tuhafı hissettiğim tek şey öfke oldu, yani eskiden kimsenin bizim hakkımızda böyle dedikodu yapmamasına öfkelendim. Neredeyse, bakın, Casey'le arasıra bir şeyler içmeye gidiyor olabilir, n'olmuş, ama ben onunla yedi yıl birlikte oldum, siz hıyarların hiçbirinin ruhu duymadı, diyecektim.

Bir an

EMMA – Acaba? Acaba bütün o zaman boyunca herkes biliyor muydu yoksa?

JERRY – Yok canım. Biz akıllıydık. Kimse bilmiyordu. O günlerde Kilburn'e kim gidiyordu ki? Bir tek sen ve ben.

Bir an

Her neyse, Casey'le aranızda ne var?

EMMA – Ne demek istiyorsun?

JERRY – Yani ne oluyor?

EMMA – Arasıra birlikte bir şeyler içiyoruz.

JERRY – Onun çalışmalarını beğenmediğini sanıyordum.

EMMA – Değiştim. Ya da onun çalışmaları değişti. Kıskanıyor musun?

JERRY – Neyi?

Bir an

Casey'i kıskanamam. Onun ajanıyım. Ona boşanmasını ben tavsiye ettim. İlk taslaklarının hepsini okudum. Kocanı onun ilk romanını basmaya ben ikna ettim. Demekte konuşma yapmak için Oxford'a giderken ona ben eşlik ettim. Onu... onu ben yarattım. Bir şairken keşfettim onu, çok, çok uzun zaman önce.

Bir an

Anne babasıyla tanıştırmak için Southampton'a götürmüştü beni hatta. Casey'i kıskanamam. Her neyse sanki şu an seninle birlikteymişim gibi davranmanın anlamı yok. Birbirimizi yıllardır görmedik. Gerçekten, sen mutluysan ben de mutluyum.

Bir an

Peki ya Robert?

Bir an

EMMA – Şeyy... Galiba biz ayrılıyoruz.

JERRY – Aa?

EMMA – Uzun uzun konuştuk... dün gece.

JERRY – Dün gece mi?

EMMA – Ne öğrendim biliyor musun... dün gece. Bana yıllarca ihanet etmiş. Yıllarca başka kadınlarla... beraber olmuş.

JERRY – Yo? Aman Tanrım.

Bir an

Ama biz de ona yıllarca ihanet ettik.

EMMA – O da yıllarca bana ihanet etmiş.

JERRY – Bundan hiç haberim yoktu.

EMMA – Benim de.

Bir an

JERRY – Casey biliyor mu bunu?

EMMA – Ona Casey deyip durmazsan sevinirim. Onun adı Roger.

JERRY – Evet. Roger.

EMMA – *Sana* telefon ettim. Neden bilmiyorum.

JERRY – Ne komik. Biz o kadar yakın arkadaştık, değil mi? Robert ve ben, birkaç aydır görmüyorum onu gerçi, ama tüm o yıllar, birlikte içki içip, yemek yemeler boyunca... onun hayatında senden başka... birileri olduğundan haberim bile olmadı hiç... hiç şüphelenmedim bundan. Hiç. Mesela, adamın biriyle bir bara ya da restorana gidersin, mesela birden fırlayıp çiş etmeye gider, bilirsin işte aslında çişi falan yoktur, ama yani eğer gizliden gizliye birilerine telefon ederse, bir şekilde hissedersin bunu, anlıyorsun di'mi, diit, diit, diitleri hissedersin. Ben Robert'le iken hiç böyle bir şey hissetmedim. Onunla birlikte gittiğim hiçbir barda böyle diit diit telefonla birilerini aramadı hiç. İşin komik tarafı bu diit diit konuşmaları yapan bendim- onu barda kafa çekerken bırakıp seni arardım. Komik olan bu işte.

Bir an

Bütün bunları sana ne zaman söyledi?

EMMA – Dün gece. Bütün gece ayaktaydık herhalde.

Bir an

JERRY – Bütün gece mi konuştunuz?

EMMA – Evet. Hıı evet.

Bir an

JERRY – Benden söz edilmedi, değil mi?

EMMA – Ne?

JERRY – Ben-

EMMA – Sadece bu sabah sana telefon ettim işte, hepsi bu, çünkü ben... çünkü biz eski arkadaşız... bütün gece ayaktaydım...herşey bitti... birden seni görmek istediğimi düşündüm.

JERRY – Şeyy, bak, seni görmek beni mutlu etti. Gerçekten. Bu olanlara... üzüldüm...

EMMA – Hatırlıyor musun? Yani, hatırlıyorsundur herhalde?

JERRY – Hatırlıyorum.

Bir an

EMMA – Wessex Koruluğu'ndaki o evi tuttuğumuz zaman aslında para yetiştirmekte zorlanmıştın, değil mi?

JERRY – Aa, insan aşıkken bir yolunu buluyor.

EMMA – Perdeleri ben almıştım.

JERRY – Bir yolunu bulmuştun.

EMMA – Bak, seni eski günleri anmak için görmek istemedim, yani ne yararı var ki? Yalnızca nasıl olduğunu görmek istedim. Gerçekten. Nasılsın?

JERRY – Hıh ne farkeder?

Bir an

Dün gece Robert'a benden söz etmedin değil mi?

EMMA – Söz etmek zorunda kaldım.

Bir an

O bana her şeyi anlattı, ben de ona. Bütün gece... ayaktaydık. Bir ara Ned aşağıya indi. Onu yukarı yatağına götürmem, tekrar yatağına yatırmam gerekti. Sonra tekrar aşağıya indim. Herhalde seslerimizden uyandı. Hani...

JERRY – Ona herşeyi anlattın mı?

EMMA – Anlatmak zorunda kaldım.

JERRY – Yani ona... hakkımızdaki herşeyi anlattın mı?

EMMA – Anlatmak zorunda kaldım.

Bir an

JERRY – Ama o benim en eski arkadaşım. Ne bileyim, onun çocuğunu kucağıma alıp havaya attım, yakaladım, kendi mutfağımda. Bunu yaparken seyretti beni.

EMMA – Önemi yok. Hepsi geçmişte kaldı.

JERRY – Öyle mi? Geçmişte kalan ne?

EMMA – Hepsi bitti.

İçkisini içer.

1977

Daha Sonra

İKİNCİ SAHNE

Jerry'nin Evi. Çalışma Odası. 1977. İlkbahar.

JERRY oturmaktadır. ROBERT elinde bir bardakla ayaktadır.

JERRY – Gelmekle incelik gösterdin.

ROBERT – Yok canım.

JERRY – Evet, evet, zor olmuştur biliyorum... çocuklar... biliyorum.

ROBERT – Önemi yok. Acil bir şey var gibiydi.

JERRY – Iu... Birini buldun, değil mi?

ROBERT – Ne?

JERRY – Çocuklar için.

ROBERT – Ha, evet evet. Sahi. Her şey yolunda. Hem Charlotte da bebek değil artık.

JERRY – Değil.

Bir an

Otursana.

ROBERT – Haa otururum canım, bir dakika.

Bir an

JERRY – Judith hastanede. Çocuklar... burda... yukarıdalar.

ROBERT – Hıı.

JERRY – Seninle konuşmam gerek. Önemli.

ROBERT – Konuş.

JERRY – Evet.

Bir an

ROBERT – Bayağı gergin görünüyorsun.

Bir an

Mesele nedir?

Bir an

Sen ve Emma'yla mı ilgili yoksa?

Bir an

Her şeyi biliyorum.

JERRY – Evet. Bana da... öyle söylenmişti.

ROBERT – Haa.

Bir an

Ee, çok da önemli bir şey değil, öyle değil mi? Biteli yıllar olmuş, değil mi?

JERRY – Önemli.

ROBERT – Sahi mi? Neden?

JERRY kalkar, dolanıp durur.

JERRY – Çıldıracağım sandım.

ROBERT – Ne zaman?

JERRY – Bu akşam. Şimdi. Sana telefon edeyim mi etmeyeyim mi diye düşünürken. Sana telefon etmek zorundaydım. Telefon edene kadar... iki saat geçti. O zaman da sen çocuklarla birlikteydin... Seni göremeyeceğim sandım... Çıldıracağım sandım. Geldiğin için... sana minnettarım.

ROBERT – Aman Allah aşkına! Sen tam olarak ne söylemek istiyorsun?

Bir an

JERRY oturur.

JERRY – Niye sana söylediğini bilmiyorum. Nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum. Hiç anlayamıyorum. Bak, biliyorum sen... dinle, onu dün gördüm... beraber içki içtik... şeyden beri görmüyordum onu... bana dedi ki, işte, sorunlarınız varmış, ikinizin... falan. Bunu biliyorum yani. Yani üzüldüm.

ROBERT – Üzülme.

JERRY – Neden?

Bir an

Mesele şu... bunca yıldan sonra... böyle aniden... dün gece... bütün bunları... sana anlatmaya neden gerek duyduğunu anlayamıyorum.

ROBERT – Dün gece mi?

JERRY – Bana danışmadan. Hatta beni uyarmadan. Ne de olsa, sen ve ben...

ROBERT – Bunu bana dün gece anlatmadı ki.

JERRY – Ne demek istiyorsun?

Bir an

Dün gece neler olduğunu biliyorum. O söyledi. Bütün gece ayaktaymışsınız, değil mi?

ROBERT – Doğru.

JERRY – O da... dün gece... sana ikimizden söz etmiş. Öyle değil mi?

ROBERT – Hayır, öyle değil. Sizden bana dün gece söz etmedi o. Bunu dört yıl önce söylemişti.

Bir an

O yüzden dün gece tekrar söylemesine gerek yoktu. Çünkü biliyordum. O da bildiğimi biliyordu, çünkü dört yıl önce kendisi söylemişti.

Sessizlik

JERRY – Ne?

ROBERT – Otursam iyi olacak herhalde.

Oturur.

Bildiğini sanıyordum.

'ERRY – Neyi bildiğimi?

ROBERT – Benim bildiğimi. Yıllardır bildiğimi. Bunu biliyorsun sanıyordum.

JERRY – Bildiğimi sanıyordun demek?

ROBERT – Emma bilmediğini söylemişti. Ama ben inanmamıştım.

Bir an

Her neyse bildiğini sanıyordum herhalde. Ama sen bilmediğini söylüyorsun ha?

JERRY – Sana bunu... ne zaman... söyledi?

ROBERT – Şey, ben anlamıştım. Böyle oldu. Ona anladığımı söyledim, o da... olayı... doğruladı.

JERRY – Ne zaman?

ROBERT – Oh, uzun zaman önce Jerry.

Bir an

JERRY – Ama son dört yıl boyunca... birbirimizi birçok defa... gördük. Beraber yemek yedik.

ROBERT – Hiç duvartenisi oynamadık gerçi.

JERRY – Senin en iyi arkadaşındım.

ROBERT – Ee, evet, tabii.

JERRY ona bakar ve elleriyle kafasını tutar.

Oh, üzülme, Anlamı yok.

Sessizlik

JERRY oturup arkasına yaslanır.

JERRY – Bana niye söylemedi?

ROBERT – Ne bileyim, ben o değilim dostum.

JERRY – Sen niye söylemedin?

Bir an

ROBERT – Biliyorsun sanıyordum.

JERRY – Ama *kesin* olarak bilmiyordun, değil mi? *Bilmiyordun!*

ROBERT – Hayır.

JERRY – O zaman niye söylemedin?

Bir an

ROBERT – Ne söylemedim?

JERRY – Bildiğini. Seni orospu çocuğu.

ROBERT – Aa, bana orospu çocuğu deme, Jerry.

Bir an

JERRY – Ne yapacağız?

ROBERT – Sen de ben de hiçbir şey yapmayacağız. Evliliğim bitti. Gereken ayarlamaları yapmam gerekiyor, hepsi bu. Çocuklarla ilgili olanları.

Bir an

JERRY – Judith'e söylemeyi düşünmedin mi?

ROBERT – Judith'e ne söyleyecek mişim? Haa, Emma ile senin aranda geçenleri mi? O hiç bilmiyor muydu demek istiyorsun? Emin misin?

Bir an

Hayır, Judith'e bir şey söylemeyi düşünmedim, gerçekten. Anlamıyorsun galiba. Bütün bunların umurumda bile olmadığını anlamıyor gibisin. Doğru, Emma'ya birkaç kere vurdum. Ama ilkesel birşeyi savunmak için falan değil. Bunu belli bir ahlaki görüşten yola çıkarak da yapmış değilim. Sadece canım onu bir temiz dövmek istedi. Şu köklü dürtü... anlıyorsun değil mi?

Bir an

JERRY – Ama sen de ona yıllarca ihanet ettin değil mi?

ROBERT – Oh, evet.

JERRY – Onun da bundan hiç haberi olmadı. Var mıydı?

ROBERT – Yok muydu?

Bir an

JERRY – Benim yoktu.

ROBERT – Hayır, aslında hiçbir şeyden pek haberin yoktu senin, değil mi?

Bir an

JERRY – Yoktu.

ROBERT – Yo, vardı.

JERRY – Evet vardı. Onunla birlikte oldum.

ROBERT – Evet. Öğleden sonraları.

JERRY – Bazen çok uzun süreler boyunca. Yedi yıl.

ROBERT – Evet, bununla ilgili bilinecek ne varsa biliyordun tabii. Öğleden sonralarda yaşanan o yedi yılla ilgili. Ben hiçbir şey bilmem bunun hakkında.

Bir an

Umarım sana iyi bakmıştır.

Sessizlik

JERRY – Eskiden birbirimizi severdik biz.

ROBERT – Hala seviyoruz.

Bir an

ROBERT – Geçen gün bizim ihtiyar Casey'e rastladım. Galiba karımla bir ilişkisi var. Casey'le ben yıllardır duvartenisi oynamadık. Acayip iyi oyunlar çıkarttığımız olmuştu.

JERRY – Kilo almış.

ROBERT – Evet, ben de öyle düşündüm.

JERRY – Zirveye ulaştı.

ROBERT – Öyle mi dersin?

JERRY – Sen öyle düşünmüyor musun?

ROBERT – Ne açıdan?

JERRY – Çalışmaları. Kitapları.

ROBERT – Ha kitapları. Sanatı. Ama sanatında bir düşüş var, öyle değil mi?

JERRY – Hala satıyor.

ROBERT – Aa, iyi satıyor. Gerçekten çok iyi satıyor. Bizim için çok iyi. Hem senin hem benim için.

JERRY – Evet.

ROBERT – Geçenlerde birisi -kimdi yahu- galiba halkla ilişkiler bölümünden birisi bana, Casey'nin bir kitabevinde son kitabını imzalamak için York'a gittiğini söyledi, Barbara Spring de or-

daymış, işte, Casey'e kitabını imzalatmak için insanlar saatlerce sırada beklemiş, ama Barbara Spring'in sırasında sadece yaşlı bir kadınla bir köpek varmış. Ben de asıl iyi olanın... Barbara Spring olduğunu düşündüm hemen, sence de öyle değil mi?

JERRY – Evet.

Bir an

ROBERT – Casey sayesinde ikimiz de hala çok iyi kazanıyoruz, değil mi?

JERRY – Çok iyi.

Bir an

ROBERT – Son zamanlarda hiç iyi bir kitap okudun mu?

JERRY – Yeats okuyorum.

ROBERT – Haa. Yeats. Evet.

Bir an

JERRY – Sen de bir zamanlar Yeats'in Torcello hakkında yazdıklarını okuyordun.

ROBERT – Torcello hakkında mı?

JERRY – Hatırlamıyor musun? Yıllar önce. Torcello'ya gitmiştin, şafak vakti, tek başına. Ve Yeats okumuştun.

ROBERT – Öyle olmuştu. Bunu sana ben söylemiştim, evet.

Bir an

Evet.

Bir an

Bu yaz ailenle nereye gidiyorsunuz?

JERRY – Göl Bölgesi'ne.

1975

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Apartman Dairesi. 1975. Kış.

JERRY ve EMMA. oturmaktadırlar.

Sessizlik

JERRY – O zaman ne yapmak istiyorsun?

Bir an

EMMA – Artık ne yaptığımızı hiç bilmiyorum, hepsi bu.

JERRY – Mmnn.

Bir an

EMMA – Yani, bu daire...

JERRY – Evet.

EMMA – Buraya en son ne zaman gelmiştik hatırlıyor musun?

JERRY – Yazın değil mi?

EMMA – Öyle miydi?

JERRY – Biliyorum, şeydi sanki.

EMMA – Eylül başıydı.

JERRY – Olsun, o da yaz sayılır.

EMMA – Gerçekten de çok soğuk vardı. Güz başıydı.

JERRY – Şimdi de bayağı soğuk.

EMMA – Bir tane daha elektrik sobası alacaktık.

JERRY – Evet, hiçbir zaman almamıştım.

EMMA – Artık buraya hiç gelmediğimize göre almanın pek bir anlamı kalmadı.

JERRY – Şimdi buradayız.

EMMA – Aslında değiliz.

Sessizlik

JERRY – Iıı, bir sürü şey değişti. Çok meşguldün sen, işin... her şey.

EMMA – Evet, biliyorum. Ama yani, işimi seviyorum. Yapmak istiyorum.

JERRY – Yo yo, güzel bir şey bu. Senin için harika bir şey. Ama...

EMMA – Bir galeri işletiyorsan açık tutman gerekir, orada bulunman gerekir.

JERRY – Ama öğleden sonraları da boş değilsin. Değil mi?

EMMA – Hayır.

JERRY – O zaman nasıl buluşabiliriz ki?

EMMA – Ama sen de kaç kere yurtdışına çıktın. Hiç burada olmuyorsun.

JERRY – Ama ben burada olduğum zaman da sen öğleden sonraları meşgul oluyorsun. O zaman da hiç buluşamıyoruz.

EMMA – Öğle yemeklerinde buluşabiliriz.

JERRY – Öğle yemeklerinde buluşuruz buluşmasına da o kadar hızlı yemek yiyip buraya gelmek için onca yolu aşamam. Bunun için fazla yaşlıyım.

EMMA – Ben de bunu demek istemedim zaten.

Bir an

Görüyorsun işte, eskiden... yaratıcıydık, kararlıydık, sanki... buluşmamız imkansızdı sanki... imkansız... ama yine de buluşurduk. Burada buluşurduk, bu daireyi tuttuk, bu dairede buluşurduk çünkü bunu istiyorduk.

JERRY – Senin öğleden sonraların boş olmadıktan, ben de Amerika'da olduktan sonra ne kadar istersek isteyelim farketmezdi.

Sessizlik

Geceler hiçbir zaman sözkonusu olmadı, sen de biliyorsun. Benim bir ailem var.

EMMA – Benim de bir ailem var.

Bir an

JERRY – Bunu gayet iyi biliyorum. Kocanın benim en eski dostum olduğunu hatırlatayım.

EMMA – Ne demek istiyorsun şimdi bununla?

JERRY – Hiçbir şey *demek* istediğim falan yok.

EMMA – Ama bunu söyleyerek ne demeye çalışıyorsun?

JERRY – Allahım yarabbim. Hiçbir şey söylemeye *çalışmıyorum*. Ne demek istiyorsam dedim zaten.

EMMA – Anlıyorum.

Bir an

Mesele şu, eskiden hayal gücümüzü kullanıp boş bir gece yaratır, gereken ayarlamaları yapıp bir otele giderdik.

JERRY – Evet. Öyle yapardık.

Bir an

Ama bu... genellikle... bu daireyi tutmamızdan önce olurdu.

EMMA – Bu dairede... geceleri pek kalmadık.

JERRY – Öyle.

Bir an

Aslında hiçbir yerde geceleri pek kalmazdık.

Sessizlik

EMMA – Bunu böyle, aylarca sürdürmeyi... göze alabilir misin?

JERRY – Oh...

EMMA – Boşuna. Buraya kimse gelmiyor. Bunu düşünmeye dayanamıyorum, gerçekten. Öyle... boş ki, bomboş. Bütün gün. Her gün, her gece. Yani tabak çanak, perdeler, yatak örtüsü, herşey. Ve Venedik'ten aldığım masa örtüsü. *(Güler.)* Gülünç.

Bir an

Bomboş bir... ev bu.

JERRY – Ev değil bu.

Bir an

Biliyorum... ne istediğini biliyorum... ama burası hiçbir za-

man... gerçekten bir ev olamazdı. Senin bir evin var. Benim de bir evim var. Perdeli, bilmemneli. Ve çocuklu. İki evde de iki çocuk var. Burada hiç çocuk yok, o yüzden aynı türden bir ev değil burası.

EMMA – Aynı türden bir ev olmaması da amaçlanmamıştı hiç. Değil mi?

Bir an

Burayı hiçbir şekilde bir ev olarak görmedin herhalde, değil mi?

JERRY – Hayır, burayı bir şey, mekanı diye görüyordum... anlarsın işte.

EMMA – Düzüşme mekanı.

JERRY – Hayır, sevgi mekanı.

EMMA – Hıh, ondan da geriye pek bir şey kalmadı değil mi?

Sessizlik

JERRY – Birbirimizi sevmediğimizi sanmıyorum.

Bir an

EMMA - Ah, hımm.

Bir an

Bütün bu... eşyaları ne yapacaksın?

JERRY – Ne?

EMMA – Bu dairedeki şeyleri.

Sessizlik

JERRY – İstersek çok basit bir şey yapabiliriz biliyorsun.

EMMA – Yani düşük bir fiyata Bayan Banks'e satalım... o da burayı möbleli daire olarak kiraya versin mi diyorsun?

JERRY – Evet öyle. Yatak buranın değil miydi?

EMMA – Ne?

JERRY – Yatak diyorum, buranın değil miydi?

EMMA – Yatağı biz almıştık. Her şeyi biz almıştık. Beraber almıştık yatağı.

JERRY – Haa. Evet.

EMMA ayağa kalkar.

EMMA – O zaman herşeyi sen ayarlarsın herhalde? Bayan Bank'sle birlikte.

Bir an

Ben hiçbir şey istemiyorum. Koyacak yerim yok. Evimde masa örtüm, her şeyim var.

JERRY – Bayan Banks'le beraber hallederim ben. Biraz para olacak, işte, o yüzden...

EMMA – Hayır, ben *para* falan istemiyorum, çok teşekkür ederim.

Sessizlik. Paltosunu giyer.

Ben gidiyorum artık.

JERRY dönüp ona bakar.

Haa işte anahtarım.

Anahtarlığı çıkarır, anahtarı çıkarmaya çalışır.

Öff Tanrım.

Anahtarı anahtarlıktan çıkarmaya uğraşır.

Anahtarlığı ona fırlatır.

Sen çıkarsana şunu.

JERRY anahtarlığı yakalar, EMMA'ya bakar.

Şunu yapar mısın lütfen? Charlotte'ı okuldan alacağım. Alışverişe gideceğiz.

JERRY anahtarı çıkarır.

Şu an da öğleden sonrada olduğumuzun farkında mısın? Bugün öğleden sonra Galeri kapalı. O yüzden buradayım. Her Salı öğleden sonra kapatıyoruz. Anahtarlığımı alabilir miyim?

JERRY anahtarlığı verir.

Teşekkürler. Dinle. Bence en doğru kararı verdik.

EMMA gider.

JERRY ayaktadır.

1974

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Robert ve Emma'nın Evi. Oturma odası. 1974. Sonbahar.

ROBERT, JERRY'ye bir içki koyar. Kapıya gider.

ROBERT – Emma! Jerry geldi!

EMMA *(dışarıdan)* – Kim?

ROBERT – Jerry.

EMMA – Birazdan inerim.

ROBERT içkiyi JERRY'e verir.

JERRY – Şerefe.

ROBERT – Şerefe. Ned'i yatırıyor. Bir dakikaya kalmaz gider herhalde.

JERRY – Nereye gidiyor?

ROBERT – Rüyalar ülkesine.

JERRY – Haa. Evet. Bugünlerde senin uyku durumun nasıl peki?

ROBERT – Ne?

JERRY – Geceleriniz hala uykusuz mu geçiyor? Ned sayesinde, yani?

ROBERT – Ha, anladım. Yo, hayır. Hayır, gittikçe daha iyi oluyor. Ama ne derler bilir misin?

JERRY – Ne?

ROBERT – Erkekler kızlardan daha kötü olurmuş, öyle derler.

JERRY – Daha kötü mü?

ROBERT – Bebekler. Erkek bebekler kız bebeklerden daha çok ağlar derler.

JERRY – Öyle mi?

ROBERT – Sizinkilerde durum böyle değil miydi?

JERRY – Hıı... evet, öyleydi galiba. Sizinkiler peki?

ROBERT – Onlar da öyleydi. Bundan ne çıkarmak lazım acaba? Sence niye böyle?

JERRY – Ee, herhalde... erkekler daha endişeli oluyorlar.

ROBERT – Erkek bebekler mi?

JERRY – Evet.

ROBERT – Ne boka endişeleniyorlar... o yaşta? Sen ne düşünüyorsun?

JERRY – Eee... dünyayla karşı karşıya geldikleri için herhalde, rahimden ayrıldıkları için falan.

ROBERT – Peki ya kız bebekler? Onlar da rahimden ayrılıyorlar.

JERRY – Doğru. Kimsenin rahimden ayrılan kız bebeklerden pek söz etmediği de doğru. Öyle değil mi?

ROBERT – İşte ben de bundan söz ediyorum.

JERRY – Anlıyorum. Eee, ne söyleyecektin?

ROBERT – Sana bir soru sormuyordum.

JERRY – Soru neydi?

ROBERT – Neden erkek bebeklerin rahimden ayrılmayı kız bebeklerden daha çok sorun haline getirdiklerini iddia ettin?

JERRY – Ben böyle bir iddiada mı bulundum?

ROBERT – Başka bir iddia da daha bulundun hatta, erkek bebeklerin dünyayla karşı karşıya gelmek konusunda kız bebeklerden daha endişeli olduğu anlamına gelen bir şeyler söyledin.

JERRY – Peki sen kendin de durumun böyle olduğuna inanıyor musun?

ROBERT – Evet, inanıyorum.

Bir an

JERRY – Sence neden böyle peki?

ROBERT – Cevabını bilmiyorum.

Bir an

JERRY – Sence bunun cinsiyetler arasındaki farkla bir ilgisi olabilir mi peki?

Bir an

ROBERT – Tabii ya, haklısın. Tamam işte.

EMMA içeri girer.

EMMA – Merhaba. Bu ne sürpriz.

JERRY – Casey'le çay içiyordum da.

EMMA – Nerede?

JERRY – Hemen köşeyi dönüşte.

EMMA – Hampstead miydi neydi orada oturuyor sanıyordum ben.

ROBERT – Ooo, sen hala orada mısın?

EMMA – Ne oldu ki?

JERRY – Susannah'dan ayrıldı. Hemen köşe dönüşündeki evde yalnız yaşıyor.

EMMA – Yaa.

ROBERT – Karısını ve üç çocuğunu terkedip Londra'nın öteki yakasında yalnız başına yaşamaya giden bir adam hakkında bir roman yazmak için karısını ve üç çocuğunu terkedip Londra'nın öteki yakasında yalnız başına yaşamaya giden bir adam hakkında bir roman yazıyor.

EMMA – Umarım sonuncu romanından iyidir.

ROBERT – Sonuncusu romanı mı? Haa, sonuncusu. Karısı ve üç çocuğuyla Hampstead'deki büyük bir evde oturan ve karısı ve üç çocuğuyla Hampstead'daki büyük bir evde oturan ve karısı ve üç çocuğuyla Hampstead'deki büyük bir evde oturan bir adam hakkında bir roman yazan bir adam hakkında olan roman değil miydi o?

JERRY (EMMA'*ya*) – Sen neden sevmedin bunu?

EMMA – Sana anlatmıştım ya bunu.

JERRY – Bence yazdığı en iyi şey bu.

EMMA – *Yazdığı* en iyi şey olabilir, ama yine de namussuzca.

JERRY – Namussuzca mı? Ne anlamda namussuzca?

EMMA – Bunu sana anlatmıştım ya.

JERRY – Anlatmış mıydın?

ROBERT – Evet, anlatmıştı. Hani bir keresinde hepimiz akşam yemeğindeydik, hatırlıyorum, sen, ben, Emma ve Judith, neredeydi, Emma tatlı üstüne, son romanı 'Kuruma'dan yola çıkarak Casey'deki namussuzluk hakkında bir inceleme sunmuştu bize. Gayet uyarıcı olmuştu. Maalesef Judith hastanedeki gece vardiyasına yetişmek için konuşmanın ortasında ayrılmak zorunda kalmıştı. Judith nasıl, bu arada?

JERRY – Gayet iyi.

Bir an

ROBERT – Ne zaman duvartenisi oynayacağız?

JERRY – Sen çok iyisin.

ROBERT – Hiç de değil. Hiç de iyi değilim. Sadece senden daha zindeyim.

JERRY – Ama niye? Niye benden daha zindesin?

ROBERT – Duvartenisi oynadığım için.

JERRY – Oynuyorsun haa? Düzenli olarak mı?

ROBERT – Hmm.

JERRY – Kimle?

ROBERT – Casey'le tabii.

JERRY – Casey mi? Aman Tanrım. O nasıl oynuyor?

ROBERT – Acımasız ölçüde namuslu bir oyuncu. Hayır, aslında, yıllardır oynamıyoruz. Oynasak ya. Sen bayağı iyiydin.

JERRY – Evet, oldukça iyiydim. Tamam. Seni ararım.

ROBERT – Ara tabii.

JERRY – Gün kararlaştırırız.

ROBERT – Tamam.

JERRY – Evet. Yapmalıyız bunu.

ROBERT – Sonra da seni yemeğe götürürüm.

JERRY – Yo, yo. Ben seni götürürüm.

ROBERT – Kazanan yemeği ısmarlar.

EMMA – Seyredebilir miyim?

Bir an

ROBERT – Ne?

EMMA – Niye ben sizi seyredip, sonra da ikinizi de yemeğe götürmeyeyim ki?

ROBERT – Acımasız ölçüde namuslu olmak gerekirse, aslında etrafta bir kadın olmasını istemeyiz, öyle değil mi, Jerry. Yani bir duvartenisi maçı sadece bir duvartenisi maçı değildir, bundan öte bir şeydir. Bilirsin işte, önce maç olur. Sonra duş. Sonra da içki. Ondan sonra da yemek. Tüm gerekenleri yapmışsındır. Savaşını yapmışsındır. İçkini ve yemeğini istersin. Bir kadının sana yemek ısmarlamasını istemezsin. Aslında bulunduğun yerin, hatta hiçbir yerin bir mil yakınında bir kadın bulunmasını istemezsin. Kortta, duşta istemezsin onu, ya da barda, restoranda. Yemekte arkadaşınla duvartenisi, kriket, kitaplar, hatta kadınlar konuşmak ve sözünün olduk olmadık yerde kesilmesinden korkmadan mevzuya ısınabilmek istersin. Maç bu işe yarar işte. Sen ne düşünüyorsun Jerry?

JERRY – Yıllardır duvartenisi oynamadım.

Bir an

ROBERT – İyi ya, gelecek hafta oynayalım işte.

JERRY – Olmaz. New York'ta olacağım.

EMMA – Öyle mi?

JERRY – Aslında ünlü yazarlarımdan biriyle birlikte gidiyorum.

EMMA – Kimle?

JERRY – Casey'le. Birisi onun senin o sevmediğin romanını film yapmak istiyor. Bunu konuşmaya gideceğiz. Ya onlar buraya gelecekti, ya da biz oraya gidecektik. Casey gezmeyi haketti-ğini düşündü.

EMMA – Ya sen?

JERRY – Ne?

EMMA – Sen gezmeyi hakediyor musun?

ROBERT – Judith de gidiyor mu?

JERRY – Hayır. Casey yalnız gidemez. Döndüğüm zaman yaparız şu maçı.

Bir hafta, en fazla on gün sonra.

ROBERT – Pekala.

JERRY – (*EMMA'* ya): Hoşçakal. İçki için teşekürler.

EMMA – Güle güle.

ROBERT ve JERRY çıkarlar.

EMMA öylece kalır.

ROBERT döner. Onu öper. EMMA cevap verir.

Sonra çekilip, kafasını onun omuzuna yaslar, sessizce ağlar. ROBERT ona sarılır.

1973

BEŞİNCİ SAHNE

Otel Odası. Venedik. 1973. Yaz

EMMA yatakta kitap okumaktadır. ROBERT pencereden dışarı bakmaktadır. EMMA kafasını kaldırıp ona bakar, sonra tekrar kitabına döner.

EMMA – Yarın Torcello değil mi?

ROBERT – Ne?

EMMA – Yarın Torcello'ya gidiyoruz, değil mi?

ROBERT – Evet. Doğru.

EMMA – Ne güzel olacak.

ROBERT – Hıı.

EMMA – Beklemek ne zor geliyor.

Bir an

ROBERT – Kitap iyi mi?

EMMA – Hmm. Evet.

ROBERT – Hangi kitap bu?

EMMA – Şu yeni kitap. Şu Spinks denen adamın.

ROBERT – Haa şu. Jerry sözetmişti bundan bana.

EMMA – Jerry mi? Öyle mi?

ROBERT – Geçen hafta bir öğle yemeğinde sözetmişti bundan.

EMMA – Sahi mi? Beğenmiş mi?

ROBERT – Spinks onun adamı. O keşfetti onu.

EMMA – Aa. Bunu bilmiyordum.

ROBERT – Elyazmalarından okumuş pek de istemeden.

Bir an

İyi diyorsun haa?

EMMA – Evet, öyle. Hoşuma gitti.

ROBERT – Jerry de iyi olduğunu düşünüyor. Yemeğe bizimle gel de bir gün bunu konuşalım.

EMMA – Şart mı bu?

Bir an

O kadar da iyi değil.

ROBERT – Yani Jerry ve benle birlikte yemek yerken hakkında konuşulacak kadar iyi değil mi demek istiyorsun?

EMMA – Ne diyorsun sen Allah aşkına?

ROBERT – Artık ciltli olarak da yayınlandığına göre bir kere de ben kendim okumalıyım yine,

EMMA – Yine mi?

ROBERT – Jerry kitabı yayınlamamızı istedi.

EMMA – Aa, gerçekten mi?

ROBERT – Eee, öyle. Neyse, reddettim ben de.

EMMA – Niye?

ROBERT – Iıı... aslında bu konu üzerine söylenecek pek de bir şey yok, öyle değil mi?

EMMA – Konu ne sence?

ROBERT – İhanet.

EMMA – Hayır, değil.

ROBERT – Değil mi? Ne peki?

EMMA – Henüz bitirmedim. Bitirince söylerim.

ROBERT – Tamam, söylersin.

Bir an

Herhalde yanlış kitaptan söz ediyordum ben.

Sessizlik

Haa bu arada, dün American Express'e gittim.

EMMA kafasını kaldırır.

EMMA – Ha-aa?

ROBERT – Evet. Bazı seyahat çeklerini bozdurmaya gittim. Orada insandan oteldekinden çok daha az komisyon alıyorlar.

EMMA – Haa öyle mi?

ROBERT – Hmm öyle. Her neyse, orada sana gelmiş bir mektup vardı. Akraban olup olmadığımı sordular, ben de evet dedim. Onlar da bana almak isteyip istemediğimi söylediler. Ama ben hayır dedim, burda kalsın. Sen aldın mı mektubu?

EMMA – Evet.

ROBERT – Herhalde dün akşam alışveriş yaparken uğramışsındır?

EMMA – Öyle.

ROBERT – Haa iyi, aldığına sevindim.

Bir an

Doğrusunu söylemek gerekirse, mektubu alabileceğimi ima ettiklerinde şaşırdım. Böyle bir şey İngiltere'de hiçbir zaman olmazdı. Ama bu İtalyanlar... ne kadar serbest, ne kadar umursamazlar. Yani, ikimizin soyadı da Downs olduğu için, onların o gevşek Akdenizlilikleri yüzünden sandıkları gibi Bay ve Bayan Downs sayılmamız mı gerekiyor? Öyle olabiliriz, ama aslında birbirimizi hiç tanımıyor olmamız çok daha olasıydı. Diyelim ki ben, onların umursamazca kocan sandıkları adam yani, aslında seni hiç tanımadığım halde kocan olduğumu söyleyip mektubu aldım, sonra da açıp sırf meraktan okudum, sonra da bir kanala fırlattım; o zaman sen mektubu hiçbir zaman alamayacak, kendi mektbunu kendin açma konusundaki yasal hakkını kullanamamış olacaktın; hem de neden, Venediklilerin je m'en foutisme'i* yüzünden.

Bir an

İşte mektubu alıp sana getirmekten bunu düşünerek vazgeçtim, pekala da seni hiç tanımıyor olabileceğimi düşünerek.

Bir an

---

*(Ç.N.) Adam sendecilik.

Senin kocan olduğumu tabii ki bilmiyorlardı, nerden bileceklerdi.

EMMA – Sevimli ama işe yaramaz adamlar.

ROBERT – Hep o gevşek Akdenizlilikleri yüzünden.

Bir an

EMMA – Mektup Jerry'dendi.

ROBERT – Evet, elyazısını tanıdım.

Bir an

Nasılmış?

EMMA – İyi.

ROBERT – Güzel. Ya Judith?

EMMA – O da iyiymiş.

Bir an

ROBERT – Peki ya çocıklar?

EMMA – Onlardan bahsetmiyordu galiba.

ROBERT – Herhalde iyiler o zaman. Hasta falan olsalardı mutlaka bahsederdi.

Bir an

Başka haber var mı?

EMMA – Hayır.

Sessizlik

ROBERT – Torcello'ya gitmeyi dörtgözle bekliyorsun, değil mi?

Bir an

Torcello'ya kaç kere gittik? İki kere. Ne kadar sevmiştin hatırlıyorum, oraya ilk gittiğimizde. Aşık olmuştun. On yıl önce falan, öyle değil mi? Evlenmemizden... altı ay sonra falandı. Evet. Hatırlıyor musun? Acaba yarın da o kadar sevecek misin orayı?

Bir an

Jerry'nin mektup yazma tarzını nasıl buluyorsun?

EMMA kısa bir an güler.

Titriyorsun. Üşüdün mü?

EMMA – Hayır.

ROBERT – Bir zamanlar bana da yazardı. Ford Madox Ford hakkında uzun mektuplar. Ben de ona yazardım tabii. Iıı... galiba William Butler Yeats hakkında, uzun mektuplar. İkimiz de şiir dergilerinin editörleriydik o zaman. O Cambridge'de, ben Oxford'da. Biliyor muydun bunu? Gelecek vaad eden gençlerdik. Ve yakın arkadaş. Hala da yakın arkadaşız. Bütün bunlar senle tanışmamdan çok önceydi. Onun seninle tanışmasından çok önce. Onu sana ne zaman tanıştırdığımı hatırlamaya çalışıyorum. Bir türlü hatırlayamıyorum. Onu sana benim tanıştırdığımı varsayıyorum tabii. Evet, öyleydi. Ama ne zaman? Hatırlıyor musun?

EMMA – Hayır.

ROBERT – Hatırlıyamıyor musun?

EMMA – Hayır.

ROBERT – Ne garip.

Bir an

Düğünümüzde sağdıç olmamıştı, değil mi?

EMMA – Olmuştu, biliyorsun.

ROBERT – Aaa evet. Herhalde sana onu o zaman tanıştırmıştım.

Bir an

Bana bir mesaj var mı mektupta?

Bir an

Yani iş konusunda, yayın dünyasıyla ilgili. Yeni ve özgün bir yetenek keşfetmiş mi? Yetenekleri bulup çıkarma konusunda çok yeteneklidir bizim Jerry.

EMMA – Mesaj yok.

ROBERT – Mesaj yok. Selam da mı söylememiş?

Sessizlik

EMMA – Biz aşığız.

ROBERT – Ah. Evet. Böyle bir şey, buna benzer bir şey olduğunu

düşünmüştüm ben de.

EMMA – Ne zaman?

ROBERT – Ne?

EMMA – Ne zaman düşünmüştün?

ROBERT – Dün. Sadece dün. Mektubun üzerinde onun elyazısını gördüğüm zaman. Dünden önce hiçbir şey bilmiyordum.

EMMA – Haa.

Bir an

Özür dilerim.

ROBERT – *Özür mü?*

Sessizlik

Nerede... oluyor bu? Biraz acayip olmalı. Yani bizim de iki çocuğumuz var, onun da iki çocuğu var, üstelik bir de karısı...

EMMA – Bir daire tuttuk.

ROBERT – Haa. anlıyorum.

Bir an

Güzel?

Bir an

Bir aire. O zaman bayağıdır sürüyor, şeyiniz... Iı... ilişkiniz?

EMMA – Evet.

ROBERT – Ne zamandır?

EMMA – Bir zamandır.

ROBERT – Evet ama tam olarak ne zamandır?

EMMA – Beş yıldır.

ROBERT – *Beş yıl mı?*

Bir an

Ned iki yaşında.

Bir an

Duydun mu ne dediğimi?

EMMA – Evet. O senin oğlun. Jerry Amerika'daydı. İki aylığına.

Sessizlik

ROBERT – Amerika'dan da mektup yazdı mı sana?

EMMA – Elbette. Ben de ona yazdım.

ROBERT – Ned'e hamile kaldığını söylemiş miydin ona?

EMMA – Mektupla değil.

ROBERT – Ama ne zaman söyledin, baba olacağımı duyunca mutlu oldu mu?

Bir an

Jerry'i her zaman sevmişimdir. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu her zaman seni sevdiğimden biraz daha çok sevmişimdir. Belki de onunla ben birlikte olmalıydım.

Sessizlik

Söylesene, Torcello'ya yapacağımız geziyi dörtgözle bekliyorsundur herhalde.

1973

DAHA SONRA

ALTINCI SAHNE

Apartman Dairesi. 1973. Yaz.

EMMA ve JERRY ayaktadırlar, öpüşürler. EMMA'nın elinde bir sepet ve bir paket vardır.

EMMA – Sevgilim.

JERRY – Sevgilim.

JERRY onu tutmayı sürdürür. EMMA güler.

EMMA – Şunu koyayım.

Sepeti masanın üzerine koyar.

JERRY – İçinde ne var?

EMMA – Öğle yemeği.

JERRY – Ama ne?

EMMA – Sevdiğin şeyler.

JERRY şarap koyar.

Nasıl görünüyorum?

JERRY – Güzel.

EMMA – İyi görünüyor muyum?

JERRY – Görünüyorsun.

EMMA'ya şarabını verir.

EMMA – (*yudumlar*) Hmmm.

JERRY – Nasıldı?

EMMA – Güzeldi.

JERRY – Torcello'ya gittiniz mi?

EMMA – Hayır.

JERRY – Neden?

EMMA – Oh, bilmiyorum. Sürat motorları grevde miymiş neymiş.

JERRY – Grevde mi?

EMMA – Evet. Gideceğimiz gün.

JERRY – Aaa. Peki gondollar?

EMMA – Torcello'ya gondol yok.

JERRY – Ama eskiden vardı, öyle değil mi? Sürat motorlarını almadan önce. Oraya eskiden nasıl gittiklerini sanıyorsun?

EMMA – Saatler alır.

JERRY – Evet, herhalde.

Bir an

Mektubunu aldım.

EMMA – İyi.

JERRY – Sen benimkini aldın mı?

EMMA – Elbette. Özledin mi beni?

JERRY – Evet. Aslına bakılırsa pek iyi değildim.

EMMA – Ne oldu?

JERRY – Bir şey değil canım. Mikrop kaptım.

EMMA onu öper.

EMMA – Seni özledim.

Arkaya döner, bakınır.

Buraya gelmedin değil mi... hiç?

JERRY – Hayır.

EMMA – Süpürülmesi lazım buranın.

JERRY – Sonra.

Bir an

Bu sabah Robert'la konuştum.

EMMA – Hıı-ıı?

JERRY – Salı günü ona öğle yemeği ısmarlayacağım.

EMMA – Salı günü mü? Neden?

JERRY – Eee, sıra bende.

EMMA – Hayır, Neden ona yemek ısmarlıyorsun demek istedim.

JERRY – Çünkü sıra bende. Geçen sefer de o bana yemek ısmarlamıştı.

EMMA – Ne demek istediğimi biliyorsun.

JERRY – Hayır. Nedir?

EMMA – Birlikte yemek yemenizin anlamı ya da amacı neydi?

JERRY – Anlamı ya da amacı yok. Yıllardır yaparız bunu. Bir o ısmarlar bir ben.

EMMA – Beni yanlış anladın.

JERRY – Öyle mi? Nasıl?

EMMA – Çok basit, genellikle belli bir yazarı ya da belli bir kitabı tartışmak için buluşuyor ya da yemeğe çıkıyorsunuz, öyle değil mi? Bu yüzden de bu buluşmaların ya da yemeklerin bir amacı ya da anlamı oluyor.

JERRY – Eee, bunun yok.

Bir an

EMMA – Ben yokken yeni bir yazar keşfetmedin değil mi?

JERRY – Hayır. Sam bisikletten düştü.

EMMA – Yoo.

JERRY – Yere çarpmış. Bir dakika baygın kalmış.

EMMA – Sen yanında mıydın?

JERRY – Hayır. Judith yanındaymış. Şimdi iyi. Sonra da bu mikrop kapma hikayesi çıktı.

EMMA – Oo canım.

JERRY – Bu yüzden hiçbir şeye zamanım olmadı.

EMMA – Herşey daha iyi olacak, ben döndüm artık.

JERRY – Evet.

EMMA – Haa, şu Spinks'i, senin verdiğin kitabı okudum.

JERRY – Ne düşünüyorsun?

EMMA – Mükemmel.

JERRY – Robert kitabı hiç sevmedi. Basmayacaktır.

EMMA – Nasıl biri?

JERRY – Kim?

EMMA – Spinks.

JERRY – Spinks mi? Çok ince bir herf. Elli yaşlarında. Gece gündüz güneş gözlüğü takıyor. Yalnız yaşıyor, möbleli bir odada. Buna çok benzeyen bir odada... Karışanı görüşeni yok.

EMMA – Möbleli odalar ona uyuyormuş haa?

JERRY – Evet.

EMMA – Bana da uyuyor. Ya sen? Hala seviyor musun burayı? Evimizi?

JERRY – İnsanın telefon diye bir şeye sahip olmaması harika bir şey.

EMMA – Ya bana sahip olması? Harika birşey değil mi bu?

JERRY – Haklısın.

EMMA – Senin için yemek pişiriyor, kulun kölen oluyorum.

JERRY – Öyle.

EMMA – Venedik'ten ev için bir şey aldım.

Paketi açar, bir masa örtüsü çıkarır. Masaya serer.

Beğendin mi?

JERRY – Çok şirin.

Bir an

EMMA – Venediğe beraber gidecek miyiz hiç dersin?

Bir an

Hayır. Herhalde olmaz.

Bir an

JERRY – Salı ya da Cuma günü öğle yemeğinde Robert'le buluşamam gerektiğini düşünmüyorsun herhalde?

EMMA – Bunu neden söyledin ki?

JERRY – Onu hiç görmemem gerektiğini düşünmüyorsun ya?

EMMA – Bunu söylemedim. Onu nasıl görmezsin. Aptal.

Bir an

JERRY – Sen yokken korkunç bir panik yaşadım. Büromda birkaç avukatla birlikte bir sözleşmeyi düzenliyordum. Birden senin mektubunu ne yaptığımı hatırlayamadım. Kasaya koyup koymadığımı hatırlayamadım. Kasada bir şeye bakmam gerektiğini söyledim. Kasayı açtım. Orada yoktu. O lanet olası sözleşme işine devam etmek zorundaydım... Evde bir yerde olduğunu, birinin eline geçtiğini düşünüp durdum...

EMMA – Buldun mu?

JERRY – Evdeki dolapta duran bir ceketin cebindeymiş.

EMMA – Tanrım.

JERRY – Birkaç ay önce bir şey daha oldu –sana söylememiştim. Bir akşam bir şeyler içmiştik hani. İçkimizi bitirdikten sonra eve sekizde vardım, kapıdan içeri girdiğimde Judith, selam, biraz geç kaldın dedi. Özür dilerim, dedim, Spinks'le bir şeyler içiyorduk da. Spinks mi? dedi, garip, biraz önce telefon etti, beş dakika önce, seninle konuşmak istiyordu, seni gördüğünden söz etmedi. İhtiyar Spinks'i bilirsin canım, dedim, pek konuşkan değildir. Söylemek isteyip de söylemediği bir şey hatırladı herhalde. Ararım sonra onu. Yukarı çocukları görmeye çıktım ve sonra da beraber yemek yedik.

Bir an

Dinle. Hatırlıyor musun, ne zamandı, birkaç yıl önce, hepimiz sizin mutfaktaydık, Noel filandı galiba, hatırlıyor musun, bütün çocuklar koşuşup duruyorlardı etrafta, birden Charlotte'ı yakalayıp havaya kaldırmıştım, bir yukarı bir aşağı. Hatırlıyor musun nasıl gülmüştü?

EMMA – Herkes gülmüştü.

JERRY – Ne kadar hafifti. Kocan, karım, bütün çocuklar, sizin mutfakta, herkes ayaktaydı, gülüyordu. Bir türlü unutamıyorum.

EMMA – Sizin mutfaktaydık aslında.

JERRY elini tutar. Ayağa kalkarlar. Yatağa gidip uzanırlar.

Niye beni de havalara uçurmuyorsun?

JERRY'yi okşar. Sarılırlar.

1973

DAHA SONRA

YEDİNCİ SAHNE

Restoran. 1973. Yaz.

ROBERT masada beyaz şarap içmektedir. GARSON, JERRY'i masaya getirir. JERRY oturur.

JERRY – Selam, Robert.

ROBERT – Selam.

JERRY – (GARSON'a): Buzlu bir Scotch istiyorum.

GARSON – Yanında su olsun mu?

JERRY – Ne?

GARSON – Yanında su da istiyor musunuz?

JERRY – Hayır. Su olmasın. Sadece buz.

GARSON – Başüstüne signore

ROBERT – Scotch mu? Öğlen yemeklerinde genellikle Scotch içmezdin sen.

JERRY – Bir mikroba yakalandım da.

ROBERT – Aaa.

JERRY – Bu mikroptan kurtulmanın tek yolu da hem gündüz hem gece Scotch içmekti. Tekrar yakalanmayayım diye hala gündüzleri de Scotch içiyorum.

ROBERT – Günde bir elma yemek gibi.

JERRY – Aynen.

GARSON buzlu Scotch'u getirir.

Şerefe.

ROBERT – Şerefe.

GARSON – Menü, signori.

Menüyü bırakır, gider.

ROBERT – Nasılsın? Mikrop kapmanın dışında yani?

JERRY – İyiyim.

ROBERT – Duvartenisi oynamaya hazır mısın?

JERRY – Şu mikrobu atlattığım zaman evet.

ROBERT – Atlattığını sanıyordum.

JERRY – Niye hala öğle vakti Scotch içtiğimi sanıyorsun?

ROBERT – Haa evet. Oynamamız lazım artık. Yıllardır oynamadık.

JERRY – Sen kaç yaşındasın şu anda?

ROBERT – Otuz altı.

JERRY – Bu demektir ki ben de otuz altı yaşındayım.

ROBERT – Boş bir günün olursa.

JERRY – Biraz fazla şiddetli geliyor bana duvartenisi.

ROBERT – Ara beni. Bir maç yaparız.

JERRY – Venedik nasıldı?

GARSON – Birşey ısmarlıyor musunuz signori?

ROBERT – Neyiniz var?

JERRY – Ben bir kavun alayım. Bir de yeşil salatalı Piccata al limone.

GARSON – Insalate verde. Prosciutto e melone?

JERRY – Hayır. Sadece kavun. Buzlu.

ROBERT – Ben prosciutto ve kavun alayım. Kızarmış karides. Ve ıspanak.

GARSON – E spinaci. Grazie, signore.

ROBERT – Bir de hemen bir şişe Corvo Bianco.

GARSON – Si, signore. Molta grazies.

Gider.

JERRY – Bu hep burada duran adam mı, yoksa onun oğlu mu?

ROBERT – Oğlu da hep burada duruyor muydu demek istiyorsun?

JERRY – Yo, bu onun oğlu mu? Yani, hep burada duran adamın oğlu mu?

ROBERT – Hayır, bu onun babası.

JERRY – Haa. Öyle mi?

ROBERT – İtalyancayı mükemmel konuşanı bu.

JERRY – Senin İtalyancan da bayağı iyi değil mi?

ROBERT – Yok canım.

JERRY – Öyle öyle.

ROBERT – Hayır, asıl Emma'nın İtalyancası çok iyidir.

JERRY – Öyle mi? Bunu bilmiyordum bak.

GARSON elinde şişeyle gelir.

GARSON – Corvo Bianco, signore.

ROBERT – Teşekkürler.

JERRY – Her neyse, nasıldı? Venedik.

GARSON – Venedik mi, signore? Güzel. İtalya'nın en güzel yeri. Duvardaki şu resmi görüyor musunuz? Venedik işte orası.

ROBERT – Hıı öyle.

GARSON – Venedik'te ne bulunmaz biliyor musunuz?

JERRY – Ne?

GARSON – Traffico.

Gülümseyerek, gider.

ROBERT – Şerefe.

JERRY – Şerefe.

ROBERT – Oraya en son ne zaman gitmiştin?

JERRY – Ooo, yıllar oluyor.

ROBERT – Judith nasıl?

JERRY – Ne? Ha, bilirsin işte, iyi. Meşgul.

ROBERT – Ya çocuklar?

JERRY – İyi iyi. Sam bisikletten düş...

ROBERT – Ne?

JERRY – Yo, yo, önemli bir şey değil. Eee nasıldı Venedik?

ROBERT – Oraya Judith'le beraber giderdiniz eskiden, değil mi?

JERRY – Evet, ama yıllardır gitmedik.

Bir an

Charlotte nasıl? O hoşlandı mı Venedik'ten?

ROBERT – Sanırım hoşlandı.

Bir an

Ben hoşlandım.

JERRY – Güzel.

ROBERT – Torcello'ya gezmeye gittim.

JERRY – Aa, sahi mi? Hoş yerdir.

ROBERT – İnanılmaz bir gündü. Sabahın köründe kalktım ve – hoop– doğru göle, Torcello'ya. Etrafta bir Allahın kulu yoktu.

JERRY – 'Hoop' ne oluyor?

ROBERT – Sürat motoru.

JERRY – Aaa, ben sanıyordum ki-

ROBERT – Ne?

JERRY – Çok zaman oldu, yanılıyorum herhalde. Torcello'ya gondolla gidiliyor sanıyordum.

ROBERT – Öyle saatler sürer. Yo, yo, –hoop şafak vakti, göl üzerinden.

JERRY – Kulağa hoş geliyor.

ROBERT – Yapayalnızdım.

JERRY – Emma neredeydi?

ROBERT – Uyuyordu galiba.

JERRY – Haa.

ROBERT – Sonuçta adada saatlerce yalnız başımaydım. Gerçekten, bütün gezinin zirvesiydi.

JERRY – Öyle mi? Harika bir şey olmalı.

ROBERT – Evet. Çimenlerin üzerine oturdum ve Yeats okudum.

JERRY – Yeats'in Torcello hakkında yazdıklarını mı?

ROBERT – Birlikte iyi gidiyordu.

GARSON elinde yiyeceklerle gelir.

GARSON – Bir kavun. Bir prosciutto e melone.

ROBERT – Prosciutto benim.

GARSON – Buon appetito.

ROBERT – Emma senin şu arkadaşının romanını okudu-Neydi adı?

JERRY – Bilmiyorum. Ne?

ROBERT – Spinks.

JERRY – Haa Spinks. Evet. Şu senin sevmediğin.

ROBERT – Çılgınca aşık olmuş gibi görünüyordu.

JERRY – İyi.

ROBERT – Sen de seviyorsun değil mi?

JERRY – Evet.

ROBERT – Çok başarılı haa?

JERRY – Öyle.

ROBERT – Söylesene, sence bu beni değişik eleştirel yargıları olan bir yayıncı mı yapıyor yoksa aptal bir yayıncı mı?

JERRY – Aptal bir yayıncı.

ROBERT – Sana katılıyorum. Ben çok aptal bir yayıncıyım.

JERRY – Hayır öyle değilsin. Ne diyosun sen? Sen iyi bir yayıncısın. Ne diyosun sen?

ROBERT – Ben kötü bir yayıncıyım çünkü kitaplardan nefret ediyorum. Ya da daha doğrusu, nesirden. Daha da doğrusu modern nesirden, yani modern romanlardan, ilk romanlardan ve ikinci romanlardan, benden değerlendirmem beklenen bütün o vaatlerden ve duyarlıktan, şirketin parasını bu işe yatırmaktan ve sonra üçüncü romanı yazması için yazarı dürtüklemekten, bunu yaptırmaktan, cilt kapağını yaptırmaktan, ulusal edebiyat editörleri toplantılarına katılmaktan, Hatchards'da imza günü düzenlemekten, şanslı yazarı geberene kadar çalıştırmaktan, bütün bunları edebiyat adına yapmaktan. Emma'yla ortak noktanız ne biliyor musun? Siz edebiyatı seviyorsunuz. Yani modern nesir edebiyatı seviyorsunuz. Yani yeni Casey ya da

Spinks'in yeni romanını seviyorsunuz. bu ikinizi de heyecanlandırıyor.

JERRY – Kafayı buldun galiba?

ROBERT – Sahi mi? Yani sence bu Emma'yı heyecanlandırmıyor mu?

JERRY – Ne bileyim? O senin karın.

Bir an

ROBERT – Evet. Evet. Çok haklısın. Sana danışmamalıydım. Kimseye danışmamalıydım.

JERRY – Ben biraz daha şarap istiyorum.

ROBERT – Evet, evet. Garson! Bir şişe Corvo Bianco dahal. Yemeğimiz nerede kaldı? Burası batar böyle giderse. Ama Venedik'te daha kötü. Orada adamı hiç siklemiyorlar. Sarhoş değilim. Corvo Bianco'yla sarhoş olunmaz. Dikkatini çekerim... dün gece... geç saatlere kadar ayaktaydım... Brandyden nefret ediyorum... modern edebiyat kokuyor. Yo, bak, özür dilerim...

GARSON elinde şişeyle gelir.

GARSON – Corvo Bianco.

ROBERT – Aynı bardak. Yemeğimiz nerde kaldı?

GARSON – Geliyor.

ROBERT – Ben dökerim.

GARSON kavun tabaklarıyla gider.

Yo, bak, özür dilerim, bir kadeh daha iç. Ne söyleyeceğim bak, sadece tekrar Londra'da olmaya dayanamıyorum. Mutluydum, o kadar nadir zamanlarda mutlu oluyorum ki, Venedik'te değil, onu kastetmiyorum, yani Torcello'da, sabahın erken saatlerinde, yalnız başıma Torcello'da dolaşırken mutluydum, sonsuza kadar orada kalmak istedim.

JERRY – Hepimiz...

ROBERT – Evet, hepimiz... böyle hissederiz bazan. Sen de öyle, değil mi?

Bir an

Yani gerçekten yanlış olan hiçbir şey yok, anlıyorsun değil mi? Bir ailem var. Emma ve ben birlikte iyi geçiniyoruz. Onun dünyasını düşünüyorum. Aslında Casey'nin birinci sınıf bir yazar olduğunu düşünüyorum.

JERRY – Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?

JERRY – Birinci sınıf. Onun kitabını yayınladığım için gurur duyuyorum, onu da sen keşfettin, bu da senin ne kadar akıllı olduğunu gösteriyor.

JERRY – Teşekkürler.

ROBERT – İyi koku alıyorsun ve özenlisin, bu yönüne saygı duyuyorum. Emma da öyle. Sık sık bundan söz ediyoruz.

JERRY – Emma nasıl?

ROBERT – Gayet iyi. Arada sırada bir gel de bir şeyler iç. Seni gördüğüne sevinecektir.

1971

SEKİZİNCİ SAHNE

Apartman Dairesi. 1971. Yaz.

Daire boştur. Mutfak kapısı açık. Masa kurulmuş; tabak çanak, bardaklar, şarap şişesi.

JERRY önkapıdan elinde anahtarla gelir.

JERRY – Selam.

Mutfaktan EMMA'nın sesi.

EMMA – Selam.

EMMA mutfaktan çıkar. Bir önlük giymiştir.

EMMA – Buraya daha yeni geldim. Ama yıllar önce gelmiş gibiyim. Bu yahniyi yapıyorum. Saatler sürecek.

JERRY onu öper.

Çok mu açsın?

JERRY – Evet.

Onu öper.

EMMA – Yo gerçekten. Hiç bitiremeyeceğim galiba bu yemeği. Sen otur. Ben bakarım.

JERRY – Ne şirin bir önlük.

EMMA – Güzel.

JERRY'i öper, mutfağa girer.

Seslenir. JERRY şarap koyar.

EMMA – Neler yaptın?

JERRY – Parkta şöyle bir dolaştım.

EMMA – Eee nasıldı?

JERRY – Güzel. Bomboş. Hafif bir sis vardı.

Bir an

Kısa bir süre oturdum, bir ağacın altında. Çok sessizdi. Kanala baktım.

Bir an

EMMA – Peki sonra?

JERRY – Sonra bir taksi tutup Wessex Koruluğu'na geldim. 31 numaraya. Basamakları çıkıp ön kapıyı açtım, sonra da merdivenleri çıkıp bu kapıyı açtım ve seni yeni bir önlükle yahni pişirirken buldum.

EMMA mutfaktan çıkar.

EMMA – Oluyor.

JERRY – Hıı, olmuştur.

EMMA kendine bir votka koyar.

JERRY – Votka haa? Öğle vakti hem de?

EMMA – Canım istedi.

İçer.

Dün Judith'e rastladım. Sana söyledi mi?

JERRY – Hayır, söylemedi.

Bir an

Nerede?

EMMA – Öğle yemeğinde.

JERRY – Öğle yemeğinde mi?

EMMA – Sana söylemedi mi?

JERRY – Hayır.

EMMA – Tuhaf.

JERRY – Ne demek istiyorsun, ne öğle yemeği? Nerede?

EMMA – Fortnum and Mason'da.

JERRY – Fortnum and Mason'da mı? Fortnum and Mason'da ne halt ediyordu?

EMMA – Bir hanımla öğle yemeği yiyordu.

JERRY – Bir hanımla mı?

EMMA – Evet.

Bir an

JERRY – Fortnum and Mason hastaneden çok uzaktır.

EMMA – Hiç de değil.

JERRY – Şey... değil herhalde.

Bir an

Ya sen?

EMMA – Ben mi?

JERRY – Sen ne yapıyordun Fortnum and Mason'da?

EMMA – Kızkardeşimle öğle yemeği yiyordum.

JERRY – Haa.

Bir an

EMMA – Judith... söylemedi mi sana?

JERRY – Aslında onu görmedim. Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım. Casey'le birlikte. O da sabah erkenden çıkmış.

EMMA – Sence biliyor mu?

JERRY – Ne?

EMMA – Biliyor mu? İkimizi?

JERRY – Hayır.

EMMA – Emin misin?

JERRY – Çok meşgul. Hastanede. Sonra da çocuklar. Tahmin yürütmeye... zamanı kalmıyor.

EMMA – Peki ya ipuçları? İlgi göstermiyor mu... ipuçlarına?

JERRY – Ne ipucu?

EMMA – Ne bileyim, bazı şeyler olmalı... elinde... dikkatini çeken.

JERRY – Öyle bir şey yok... elinde onun.

EMMA – Hıı. İyi. güzel.

Bir an

JERRY – Bir hayranı var.

EMMA – Gerçekten mi?

JERRY – Bir başka doktor. Onu içki içmeye götürüyor. Biraz... can sıkıcı. Yani, o bundan başka birşey yok diyor. Adam onu beğeniyor, o adamdan hoşlanıyor falan filan... belki de bunu cansıkıcı buluyorum. Tam olarak ne olup bittiğini bilmiyorum.

EMMA – Aa, niye bir hayranı olmasın ki? Benim de bir hayranım var.

JERRY – Kim?

EMMA – Oh... sen, herhalde.

JERRY – Haa. Evet.

EMMA'nın elini tutar.

Bundan daha fazla birşeyim ben.

Bir an

EMMA – Söylesene... hiç şeyi düşündün mü... hayatını değiştirmeyi?

JERRY – Değiştirmeyi mi?

EMMA – Hmm.

Bir an

JERRY – Bu imkansız.

Bir an

EMMA – Sence sana ihanet mi ediyor?

JERRY – Hayır. Bilmiyorum.

EMMA – Sen Amerika'dayken, mesela?

JERRY – Hayır.

EMMA – Sen hiç ihanet ettin mi?

JERRY – Kime?

EMMA – Bana tabii.

JERRY – Hayır.

Bir an

Sen... bana?

EMMA – Hayır.

Bir an

Eğer ihanet ediyor olsaydı ne yapardın?

JERRY – Etmiyor. İşi başından aşkın. Yapacak bir sürü şeyi var. Çok iyi bir doktor o. Hayatını seviyor. Çocukları seviyor.

EMMA – Ah.

JERRY – Beni seviyor.

Bir an

EMMA – Ah.

Sessizlik

JERRY – Bütün bunların bir anlamı ar.

EMMA – Tabii var.

JERRY – Ama sana tapıyorum.

Bir an

Sana tapıyorum.

EMMA JERRY'nin elini tutar.

EMMA – Evet.

Bir an

Dinle. Sana söylemem gereken bir şey var.

JERRY – Nedir?

EMMA – Hamileyim. Sen Amerika'dayken oldu.

Bir an

Başka birinden değil. Kocamdan.

Bir an

JERRY – Evet. Evet, elbette.

Bir an

Senin için çok sevindim.

1968

DOKUZUNCU SAHNE

Robert ve Emma'nın Evi. Yatak Odası. 1968. Kış.

Oda loştur. JERRY gölgede oturmaktadır. Kapıdan hafif bir müzik sesi gelir.

Kapı açılır. Işık. Müzik. EMMA içeri girer, kapıyı kapatır.

Aynaya doğru gider, JERRY'i görür.

EMMA – Aman Tanrım.

JERRY – Seni bekliyordum.

EMMA – Ne demek istiyorsun?

JERRY – Geleceğini biliyordum.

İçer.

EMMA – Sadece saçımı taramak için geldim.

JERRY ayağa kalkar.

JERRY – Bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordum. Saçını taramak zorunda kalacağını biliyordum. Partiden ayrılmak zorunda kalacağını biliyordum.

EMMA aynaya gider, saçını tarar.

JERRY onu seyreder.

Güzel bir ev sahibisin.

EMMA – Partiden hoşlanmadın mı?

JERRY – Çok güzelsin.

Ona doğru gider.

Dinle. Bütün gece seni seyrettim. Sana söylemem gerek, söylemek istiyorum, söylemek zorundayım-

EMMA – Lütfen-

JERRY – İnanılmaz bir şeysin.

EMMA – Sen sarhoşsun.

JERRY – N'eylersin.

EMMA'yı tutar.

EMMA – Jerry.

JERRY – Düğününde sağdıçtım. Beyazlar içinde gördüm seni. Beyazlar içinde ışıldarken seyrettim.

EMMA – Gelinliğim beyaz değildi.

JERRY – Ne olmalıydı biliyor musun?

EMMA – Ne?

JERRY – Sahip olmalıydım sana, öyle beyazlar içindeyken, düğünden önce. Karartmalıydım seni, o beyaz düğün elbisen içinde, o beyaz gelinliğin içinde karartmalıydım, sana eşlik etmeden önce, sağdıcın olarak.

EMMA – Kocamın sağdıcı. En iyi arkadaşının sağdıcı.

JERRY – Hayır. Senin sağdıcın.

EMMA – Geri dönmem lazım.

JERRY – Çok güzelsin. Senin için deli oluyorum. Bütün bu kullandığım sözcükler, gömüyor musun, daha önce hiç söylenmemişti. Göremiyor musun? Senin için deli oluyorum. Bir kasırga bu. Sahra Çölü'ne gittin mi hiç? Dinle beni. Doğru söylüyorum. Dinle. Mahvediyorsun beni. O kadar güzelsin ki.

EMMA – Değilim.

JERRY – O kadar güzelsin ki. Baksana nasıl bakıyorsun bana.

EMMA – Ben... sana bakmıyorum. Lütfen.

JERRY – Baksana nasıl bakıyorsun bana. Seni bekleyemiyorum, şaşırıp kaldım, tam anlamıyla nakavt oldum, gözlerimi kamaştırıyorsun, elmas, elmasım, Uyuyamam bir daha artık ben, yo, dinle, gerçekten, yürüyemem, sakatlanırım, felç olup çıkarım, hayatım senin ellerinde, beni buraya sürgün ediyorsun işte.

---

* (Ç.N.) Katatoni: Dış ortamla ilişkinin kesildiği bir çeşit şizofreni belirtisi.

Katatoniye* yani, katatoni ne biliyor musun? Ha? Ha? Tahtaki prensin boşluk prensi, yokluk prensi, kimsesizlik prensi olduğu yere. Sana aşığım.

EMMA – Kocam kapının öteki tarafında.

JERRY – Herkes biliyor. Bütün dünya biliyor. Biliyor. Ama asla bilemezler, asla bilemezler, onlar başka bir dünyadalar. Sana tapıyorum. Sana delice aşığım. Şu anda herkesin oldu dediği şeyin olduğuna inanamam. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Olan tek şey bu. Gözlerin öldürüyor beni. Kayboluyorum. Olağanüstü bir şeysin sen.

EMMA – Hayır.

JERRY – Evet.

Onu öper.

EMMA çekilip kurtulur.

JERRY onu öper.

Dışarıdan kahkaha sesleri gelir.

EMMA çekilip kurtulur.

Kapı açılır. ROBERT.

EMMA – En iyi arkadaşın sarhoş.

JERRY – Benim en iyi ve en eski arkadaşım ve şu anda da ev sahibim olduğun için, karına ne kadar güzel olduğunu söylemek için bu fırsattan yararlanmak istedim.

ROBERT – Haklısın.

JERRY – Gerçeklerle yüzleşip... yüzüm kızarmadan bütün sınırları kaldırıp katıksız takdirlerimi sunmakta da haklıyım.

ROBERT – Tabii ki.

JERRY – Senin için bunun böyle ne harika, durumun bu olması, onun güzel olması.

ROBERT – Haklısın.

JERRY ROBERT'a yaklaşıp dirseğini tutar.

JERRY – Senin en eski arkadaşın olarak konuşuyorum. Sağdıcın olarak.

ROBERT – Öylesin zaten.

JERRY'nin omzunu sıkar, kasa bir süre öyle durur, döner, odayı terkeder.

EMMA kapıya doğru yönelir. JERRY kolunu kavrar.

EMMA öyle kalır.

Öyle durup, birbirlerine bakarlar.